

Jungla

Jakes Bortairu
AB-KO KIDEA

Calaisko “jungla” erraustekotan da. Urriko bigarren hamabostaldi honetan bertan bizi diren milaka emigrante Estatuko eskualde desberdinetan barreiatzea deliberatu du frantses gobernemenduak. Berri pozgarria izan liteke txabola auzo horretako bizi baldintzak ezagutuz. Alta, jungla hustu eta desegitea ez da aterpetze politika duin baten abiapuntua, epe motz eta funtsik gabeko jokaldia baizik, hauteskunde aurreko interes politikoek gidaturik.

Kanporaketa goaitatu gabe jungla uzten hasiak dira emigrante anitz beste nonbait gordetzeko, junglak eskaintzen zizkien antolaketa, azpiegitura, harreman sare eta seguritate minimoa galduz, bizi baldintzak gogorragoak pairatuz. Alabaina, Frantziak hilabete batzuetako “pausa” eskaintzen badie ere, emigranteek ontsa bada-kite gutxiengo tipi batek baizik ez duela lortuko bertan egoteko baimena. Gehiengoarentzat perspektiba iluna: espulsiioa, abiapuntura itzultzeko mehatxua edo bizi herratua berriz hastea.

Europar Batasuneko estatuek seguritatezko problema gisa tratatu dituzte migrazio joan-etorriak azken hamarkadetan. Lanjer bat bezala ikusiak dira atzerritarrek eta haien etorrera nola edo hala oztopatu behar da. Alde batetik arazoa bere mugetatik kanpo atxikitzen saiatzen dute, lehen Libia edo Marokorekin, gaur egun Turkiarekin akordioak eginez, abantaila batzuen

truke emigranteak bloka ditzaten. Bestalde, beren mugen barnean emigranteak etengabe presiopean atxiki, bildu, barreiatu, mugiarazi, atxilotu, kanporatu, hots, benetako ehiza antolatzaren dute.

Frantzian aspaldidanik emigrante kopuru handienak iparraldeko itsasertzean kokatu dira, han blokeatuak baitira Ingalaterrara joan nahi dutenak. Hara doazen tren, kamioi eta ferryren jarioaren ertzean instalatu dira skuat eta kanpamenduak, gauero kosta ahala kosta, itsasoa zeharkatzen entseatzeko. Mugen hersteak ez ditu sekulan geldiarazi miseria, errepresioa, gerra eta gaur egun, gero eta gehiago klima aldaketatik ihes datozenak. Ez ditu migrazioen arrazoiak konpontzen, ondorioak aldiz larritzen ditu, arriskuak biderkatuz, trafikoak elikatuz, egoera lotsagarriak sortuz.

Emigranteen egoera hobetzeko aspaldidanik esparru politiko osoa kutsatu duen Fronte Nazionaleko (FN) diskurtsoa baztertu behar-ko litzateke, emigranteari buruzko ikusmoldea aldatu, arazoaren oportunitate ekonomiko eta sozialak baloratu, funtsezko eskubideen errespetu eta balore humanitarioei lehentasuna eman... Ez gara batere horretan eta heldu diren frantses hauteskunde kanpainei begira, migrazio eta emigranteak betiko mamuak bezala erabiltzen hasiak dira frantses indar politiko handienak. ■

Eguzkia osorik ikusteko zain

Oihana Etxebarrieta
KAZETARIA
@BetaurrekoMorea

majinatu ezazue egoera hau: egunero hogeitau ordu ematen dituzue gela txiki batean eta gainontzekoak 6×13 metroko zabalera eta horma altuak dituen patio batean. Patio honetara ez da argi askorik sartzen eta bakarrik zaudete, beti bakarrik. Oso noizbehinka beste pertsona bat egoten da zuen alboko gelan, baina ezin izaten duzue honekin elkarriketa normalizaturik izan. Izan ere, ondoko bizilagunak egun gutxirako daude zuen ondoan eta, zoritxarrez, askotan, gaitz psikiko batek jota izaten dira. Hau gutxi balitz, itogarriak dira dituzuen baldintzak, lagun eta senideekin hitz egiteko aukera oso gutxi duzue, pare bat liburu izan dezakezue soilik zuen

gela, arropa oso mugatua, argazkiak ere zenbakituak... Eta hau egunero, egunero, egunero, egunero...

Zenbat eutsiko zenukete egoera horretan? Ordu batzuk? Egun batzuk? Arantza Zulueta bi urte eta erdi daramatza egoera horretan eusten, bizirauten. Isolamendu egoera hamabost egunetik gora luzatzearen kontra hitz egin dute nazioarteko erakunde askok, torturatzat jo dute luzapena. Berriro errepikatuko dut: Arantza Zulueta bi urte eta erdi daramatza egoera horretan. Eta oraindik ez diote epaiketarik egin. Arantzak eguzkia osorik ikusteko eskubidea dauka, orain. ■